

[Kaj Hansen]

ge, men jeg siger på forhånd, at jeg ikke kan nå at komme ind på alle boligpolitiske problemer.

Vi har i går og i dag fremsat to boligforslag; det ene er forslag til folketingsbeslutning om ændringer af lejeloven og ændringer af loven om midlertidig regulering af boligforholdene, og vi mener i øvrigt, at disse to love bør samles i én overskuelig lov. Det andet forslag er et forslag til ændring af lov om boligbyggeri, hvor hovedsiget er at gå over til direkte statsfinansiering af det almennyttige boligbyggeri.

Det er forslag, som i betydelig grad efterkommer de krav og ønsker, der er kommet særdeles talrigt fra både lejerforeninger, boligselskaber, beboerforeninger og faglige organisationer. Hensigten med forslagene lægger vi heller ikke skjul på: den er i så stor udstrækning som muligt at komme til at præge den kommende boligpolitik.

I ministerens redegørelse siges det i indledningen, at boligpolitikken må tage hensyn til udsigterne for den samfundsøkonomiske udvikling.

Sådan kan man jo godt se på spørgsmålet, men det er under alle omstændigheder for ensidigt at vurdere på denne måde, for hvis man betragter boligen som en vigtig samfunds faktor, der ikke kan ligestilles eller sidestilles med en række andre forbrugsvarer, er det forkert på forhånd at nedprioritere boligen. Boligen har så stor betydning for familiernes trivsel, for sundheden, for kriminaliteten og ikke mindst for børnenes opvækst, og derfor må den prioriteres meget højt.

I redegørelsen foreslås der en ny finansieringsordning for boligbyggeriet. Det skal være indeksslån, der skal udformes således, at restgælden indeksreguleres efter reguleringspristallet, mens ydelsen fastsættes som en stadig faldende procent af den indeksregulerede gæld. Lånene skal tilvejebringes i et lukket kredsløb: ATP-fond, pensionskasser m.v.

Nu kan indeksslån jo udformes på mere end én måde, specielt den ydelse, der skal fastsættes. Her er det nok ikke nok at sige, at det bare skal være i overensstemmelse med pris- og lønudviklingen. Jeg synes faktisk, det er lidt for dårligt, at boligministeren fremlægger et sådant forslag uden at opstille en model, og uden at forslaget ledsages af nogle beregninger, der kunne vise konse-

kvenserne af indeksslåne, ikke mindst for lejerne.

Hvis boligministeren vil dykke ned i sine arkiver ovre i boligministeriet, kan han finde en beskrivelse af indeksslåne og deres virkninger. Den findes i en redegørelse, boligministeriet udgav i 1974, »Indeksregulerede lån til almindeligt boligbyggeri«. Det er for så vidt en ganske nyttig pjece, boligministeriet har derovre, for dér får man faktisk stor viden om de konsekvenser, som indeksslån kan have. Deri hedder det således:

»Da det ikke er muligt med større nøjagtighed at forudse den fremtidige prisudvikling og slet ikke for en længere periode, må beregninger over den fremtidige lejeudvikling i byggeri finansieret med indeksslån bygge på ret vilkårligt valgte forudsætninger.«

Det siges også, at det årlige reguleringspristal i de seneste 10 år har varieret fra 4 pct. til 8,7 pct., og en beregning foretaget af arbejdsgruppen viser, at gælden selv med en årlig prisstigning på kun 6 pct. fordobles i løbet af 25 år, og det siges også, at denne stigning af gælden og ydelserne kan skabe udlejningsvanskeligheder senere hen i disse byggerier.

Kommunisterne vil derfor kraftigt advare mod de indeksregulerede lån ud fra følgende betragtning: ingen, hverken i regeringen eller i folketinget, kender prisudviklingen om 5, 10 eller 15 år. Der er heller ingen, der kender lønudviklingen. I nogle eksempler, som findes i denne redegørelse fra boligministeriet, regnes der med en årlig indkomststigning på 10 pct., og det er en af forudsætningerne for beregningerne af indeksslån. Her bør man huske Storm P.s ord om, at det er vanskeligt at spå om fremtiden. Eller, hvad man slet ikke regnede med, da arbejdsgruppen lavede sin redegørelse, en arbejdsløshed på omkring 200.000. Arbejdsløse skal som bekendt også betale husleje, og det kan de altså ikke gøre med et lønpristal, de ikke har haft andel i.

Indeksslån er i et kriseramte kapitalistiske samfund som at springe ud på dybt vand uden at kunne svømme og uden redningsvest. Det er i virkeligheden også at udskyde vanskelighederne for lejerne for at kunne lokke med en lavere begyndelsesleje.

Derimod er kommunisterne tilhængere af statsfinansiering af boligbyggeriet, og det ene af de forslag, vi har fremsat, går ud på 97 pct.s statsfinansiering af det første år 13.000